

svým pravým podpisem všem nástupcům, třeba by podpis některého indosanta nebo vydatele na směnce byl nepravý nebo padělaný. Platí tedy dle čl. 75 a 76 sm. ř. zásada, že třeba podpisy vydatele, příjemce neb některého indosanta na směnce jsou nepravými nebo podvrženými, zachovávají pravé podpisy nicméně směnečný účinek a moc.

Zásada tato se vztahuje též na směnky sklepní a to *conclusionone* a *majori ad minus* a to tím spíše, že se při nich pravidelně nejedná o podvržené nebo padělané podpisy, nýbrž jen o podpisy osob smýšlených neb skutečných, jichž jméno bylo cizí rukou napsáno.

Směnka sola.

Výraz »směnka sola« naznačuje, že určitá směnka jen v jednom exempláři koluje. Vlastní směnky lze vydati jen v jediném exempláři, ježto není příčiny duplikáty vyhotovovati a nad to vydatel každý jím podepsaný exemplář musí zvláště honorovati. Z toho důvodu užívá se při vlastních směnkách výrazu »sola«. Při směnkách vydaných (*tratty*) užívá se naproti tomu stále při prvním exempláři výrazu »prima«, byť i exemplář tento zůstal jediným. Vydatel směnky vydané nemůže totiž napřed věděti, nebude-li pozdější majitel žádati za »secundu« nebo »tertii«, tuto by však nemohl vydati, označil-li by první exemplář co směnku sola; přihází se však často, že kupci se směnkářstvím málo obeznalí považují každou směnku sola za vlastní směnku a prima-směnku za vydanou směnku. (Ostatně viz čl. Směnka a právo směnečné.)

Směnka úhradní je směnka, která jest určena, by kryla, pojistila pohledávku, jež jest co do existence neb výše aneb v obou směrech nejistou a sice tak, že jest ve smyslu učiněné úmluvy domnělý věřitel oprávněn použití směnky k dobytí případné pohledávky. Jest zde tudíž poměr podobný zastavení směnky. Rozdíl je tu ten, že při zastavení směnky zastavuje zástavce zástavnímu věřiteli směnečný závazek mu příslušející, kdežto při směnce úhradní zakládá se směnečný závazek pojišťujícího proti tomu, kdo má býti pojištěn, kterýžto závazek jsa předkem jen formalisován nabýti má budoucí pohledávkou svého materiálního obsahu. Povaha směnky úhradní neplyne samozřejmě ze směnečné listiny samotné a nabývá významu otázka, zda sluší se směnkou naložiti jako se směnkou úhradní čili nic a jaké následky okolnost taková má teprve dobýváním směnky a sice v tom směru, pokud lze z okolnosti, že se jedná o směnku úhradní, vznésti závažné námitky proti dobývání směnky. Dle čl. 82 sm. ř. je patrné, že takové námitky jsou jen potud možny, pokud se dají odvoditi z povahy poměru mezi dlužníkem směnečným a žalobcem. Za to však námitka, že se jedná o směnku úhradní neplyne z práva směnečného samého, ježto závazek směnečný vznikl co takový odevzdáním směnky a jest naprosto nerozhodnou pro bytí a žalovatelnost pohledávky otázka, zda má pohledávka směnečná obsah materiální čili nic. Námitka, že se jedná o směnku úhradní, jeví se povšechně co *exceptio doli*, v širším smyslu a budiž jako každá jiná námitka v čas v »námitkách« namítána (rozh. ze dne 15. července 1874 č. 6788, sb. »Czelechowski« 54). Námitku bude lze opírat o konkrétní úmluvu se žalobcem a třeba ji tím odůvodniti, že žalobce není na základě úmluvy mezi žalovaným a žalobcem stávající oprávněn směnku dobývati, ježto pojištěná pohledávka buď vůbec nevznikla aneb nevznikla ve výši zažalované, a že příčí se tudíž dobýváním směnky úmluvě, pokud se týče zahrnuje v sobě *dolus*. Ježto dle povahy směnky zakládá se pohle-